
Oruç Aruoba
OLAN
step his to
metinler

Oruç Aruoba

OL
AN

Mephisto Yayınevi
İstiklâl Caddesi No. 173 Beyoğlu/İstanbul
Tel: 293 19 09

OL
AN
Oruç Aruoba

Birinci Basım: Aralık 1994

© Bu kitabın tüm yayın hakları
Mephisto Yayınevi'ne aittir.

Yayın Yönetmeni: Abidin Aydın
Kapak Tasarımı: Lalehan Uysal
Kapak Fotoğrafı: Artur Büyüktaşçıyan

Dizgi: Asi Dizgi
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Müccellithanesi

Oruç Aruoba

OL
AN

Mentis actiones ex solis ideis adæquatis oriuntur; passiones autem a solis inadæquatis pendent.

Spinoza
Ethica, III, 3

Tinin yapıp ettikleri yalnızca yeterli olan düşüncelerden çıkar; çekip geçirdikleri ise yalnızca yetersiz olanlarına dayanır.

OLMAYACAK
OLAN
OLACAK

BURADA

"Şimdi buradayım
biraz önce yoktum"

hiç
bir
şey
yok

Önce, oldu
kıpırdandı
belirsiz —
bir şiddetli boşluktan
tatlı bir özleme doğru.

Belirsiz.

Sonra, oluştu
devindi
kesik kesik
sabırsız —
bir sevinçli duyumdan
ılık bir beklentiye doğru.

Kesik kesik
sabırsız.

Derken, doldu
yayıldı
güçlü güçlü
kocaman
aldırmasız —
bir gerilimli doygunluktan
dingin bir sancıya doğru.

Güçlü güçlü
kocaman
aldırmasız.

Şimdi, doğdu
patladı
çığlık çığlığa
nefessiz
yırta yırta
acımasız —
bir tatlı özlemden
şiddetli bir boşluğa doğru.

Çığlık çığlığa
nefessiz
yırta yırta
acımasız.

Şimdi burada
biraz
önce
yoktu.

HAVADA

Burada
duvar ile direk
arasında asılı,
sallanıyorum.

Kenarlarım yırtık
parçalarım sarkık
içim patlak.

Burada
geçmiş ile gelecek
arasında gerili,
sallanıyorum.

Saatlerim çarpık
günlerim çatlak
yılım yitik.

Sözcükler gelip geçiyor içimden
anlamsızlığa doğru,
eylemler geçip gidiyor elimden
çaresizliğe doğru.

Boşalıyorum
burada
hiçlik ile yokluk
arasında.

SOKAKTA

Buradayım:
Yüzyıl oldu.

Önümden geçen yol
tıkandı
çevremdeki bahçeler
daraldı
içimde yaşayan insanlar
azaldı:
Yalnızlaştım.

Buradayım:
Yüzyıl önce başladım
beklemeğe.

Yavaş geçip gitme zamanı:
Dumanlar
isler puslar
yağmurlar
sıçaklar soğuklar
rüzgarlar
kemirdi her yanımı.

Tahtalarım birer birer çürüdü
boyalarım
parça parça döküldü
payandalarım
teker teker çöktü:
Yüzyıl oldu.

Yüzyıl önce:
Pırıl pırıl, yemyeşil
bahçem
bembeyaz, tertemiz
duvarlarım
cıvıl cıvıl, şen
odalarım
buradaydım.

Yaşıyordum —
yaşıyordu insanlarım.

Yüzyıl oldu:
Karanlık, küf rengi
çevrem
kararmış, yıkık dökük
duvarlarım
kasvetli, kir-pas içinde
odalarım
buradayım.

Yaşamıyorum —
yaşamıyor insanlarım.

Buradayım.
Yüzyıl oldu.
Bekliyorum.

Yalnızım
burada.

Bekliyorum —
ilk çocuğun attığı
ilk taştan beri
bekliyorum.

Ne zaman gelecekler —
baltalarla, balyozlarla, keserlerle —

Yalnızım
burada
bekliyorum.

Ne zaman
gelecekler?

KABUKTA

Burada
yavaş yavaş
ilerliyorum.

Orada
biraz daha kalabilseydim
ısıda, nemde —
bir gün, bir-iki saat, birkaç dakika daha
belki çıkardım ben de
kabuğumdan.

Şimdi
kardeşlerim konarken kutularına
götürülmek için
beslenecekleri yerlere
ben
daha yaşamıyorum bile.

Oysa canlıyım —
yalnız kabuğum
beni ayıran
havadan
yaşamdan.

Oraya
biraz önce getirilseydim
ısıya, neme —
bir gün, bir-iki saat, bir vardiya önce
belki kırardım ben de
kabuğumu —
ulaşırdım
havaya
yaşama.

Şimdi
kardeşlerim yüklenirken kamyonlarına
götürülmek için
gelişecekleri yerlere
ben
yavaş yavaş ilerliyorum
ezileceğim yere.

Orada
yaşamadan öleceğim
un-ufak edileceğim
döneceğim yeme
döneceğim
anneme —
kardeşlerim indirilirken kamyonlarından
asılmak için ayaklarından
kesilecekleri yerlere.

Burada
yavaş yavaş ilerliyorum
yokedileceğim yere —
döneceğim
anneme.

DENİZDE

Aldanma,
orada
yağmur bekliyor seni
şimşek, yıldırım, fırtına
soğuk.
Burada
ılık güneş, dingin deniz, serin rüzgar
aldatmasın seni:
Tufan
bekliyor orada seni.

Aldatma kendini
olmayacak Nuh'un gemisi
kurtaracak seni —
uçacak güvercini
getirecek yaprağı,
olmayacak.

Sular akacak
çağlayacak, kabaracak
dolduracak her yerini,
sürükleyip
götürecek
seni.

Aldanma,
orada
yıkım bekliyor seni
gürültü, çöküntü, göçük
deprem.
Burada
sakin ses, sıcak taş, sağlam duvar
aldatmasın seni:
Ölüm
bekliyor orada seni.

Aldatma kendini
olmayacak İbrahim'in koçu
kurtaracak seni —
indirtecek bıçağını
sağaltacak yüreğini,
olmayacak.

Acılar akacak
çağlayacak, kabaracak
dolduracak her yerini,
sürükleyip
götürecek
seni.

Aldanma,
aldatma kendini
aldatmasın seni
burada
boşluk —
yokluk
bekliyor orada seni.

DALDA

Enis'e—ondan...

Buradayım:
Uyurum belki bir gün.

Belki bitiririm bir gün
delik deşik kozamı
dökülüp gitmeden bütün dut yaprakları
bir gün
bir güç bulur içimde
son bir gayretle
son salgılarımı gezdirir
deliklerimde tırtılım
tıkar gediklerimi.

O zaman
büzülür, dalarım o uykuya —
eski beni yokedecek
yeni beni varedecek:
Bomboş, dopdolu
seslerden, esintilerden uzak
içinde gittiğim
oluştuğum.

O uyku:
Bembeyaz.
Benden önce de uyunmuş
benden sonra da uyunacak.
Simsiyah.
Korkulacak, özlenecek —
eskileri geride bıraktıracak
yenileri geri getirecek
o uyku.

O uyku:
Verimsiz, çiçek dolu.
Grilerden, renklerden uzak
içinde yittiğim
oluştuğum — olduğum
o uyku.

Uyanışı var mı, olacak mı
belli olmayan:
Belki çürüyüp kuruyup içinde
yiteceğim
belki de kanat takıp içinden
çıkacağım
o uyku.

Herşeyi, herkesi geride bırakabileceğim —
yalnızca yeni ben, onun yeni gökyüzü
yeni kanatları, rengarenk
geniş, gergin.

Neleri, kimleri bırakıp ilerlediğim —
neleri, kimleri anımsadığım, özlediğim
belli olmayan
hiç olmadığım, hiç olmayan
o uyku.

Hiç olmadı, belki hiç olmayacak
o renkli güçlü kanatlar
o hafif esintili uçuş
o aldırmaz bakış —
olmadı hiç
olmayacak.

Zaten
tırtılım da kozam da
olmadı benim hiç —
kelebeğim, hiç:

Ben zaten
hiç olmadım.

Hep vardım oysa ki.

O uyku
yokolmam ile varolmam arasındaki
köprü,
beni en baştan yaratacak
dürtü—
hiç olmadı.

Hep vardım oysa ki:
Hep arayarak
dingin seslerden çıkıp gelecek
bir tınıyı:
Beni varedecek
kanat olacak
açılacak, yayılacak
acılı olacak
sevinçli
bir tını.

Hep olan
hep olacak.

O tını:
Uykum boyu beni oluşturacak
sonra bırakacak varolmayı bana
uyandıktan sonra:

Yoktu
olmayacak.

Uyuyamadığım
uyanamadığım
o uyku
olmadı
yoktu
olmayacak.

Hier sitze ich und warte,
alte zerbrochene Tafeln um mich
und auch neue halb beschriebene
Tafeln. Wann kommt meine
Stunde?

Nietzsche
Zarathustra, III, 12 (1)

Burada oturmuş bekliyorum,
çevremde eski, kırılmış levhalar,
bir de yeni, yarı yazılmış
levhalar. Ne zaman gelecek
benim saatim?

BALKONDA

Acıyla doluyum artık —
kalmadı hiç boş yerim :
boşaldı sözcükler
kalmadı eylem.

Bileğimde hafif bir sızı,
sırtımda eski bir sancı,
omuzumda bir tutukluk,
elimde kanayan yara,
kulaklarım tıkalı,
gözlerim kanlı,
sözüm bulanık,
yazıyorum
burada.

•

Kayadan akan ışık seli
Gel götür buradan beni
Taşlar gıcırdıyor gözümde
Özlüyorum o ıssız yeri

Denizden esen akşam yeli
Al götür oraya beni
Dalgalar şırıldıyor kulağımda
Özlüyorum o sessiz yeri.

BAHARDA

Buradayım:
Genişliyorum.

Uzanıyor dallarım berrak havaya
yeşil titreşimli, dingin, dolu.
Dalıyor köklerim karanlık toprağa
koyu gizemli, serin, güçlü.

Buradayım:
Yükseliyorum.

Oysa buradaydım —
kuruyordum.

Yapraklarımı hışırdatan rüzgarlar
alıp götürüyordu nemimi.
Gövdemi eğip büken fırtınalar
sarsıyordu köklerimi.

Buradaydım:
Çürüyordum.

Tepemde durmak bilmez güz yağmurları
dibimde birikip duran yeraltı suları.
Dallarım ıslak, köklerim patlak
yapraklarım sarı-kızıl, ölüm rengi.

Buradaydım:
Yitiyordum.

Ama buradayım:
Dayandım.

Baharın serin esintilerine
arındırıcı sağanaklara
ılık ışıklara dek —
ki bir tomurcuk birikip içimde
patladı en uç dalımın en ucunda
açtı yapraklarını, uzanarak güneşe
yayıldı, dolarak gökyüzüne.

Buradaydım:
Canlandım.
Buradayım:
Yeşeriyorum.

Şimdi özlediğim
taptaze bir gonca
büklümleri arasından
özlediğim
rengarenk bir çiçek
açacak, doluluğumu saçacak havaya
çağırarak bütün arıları
olgunlaşacak.

Buradayım:
Çiçekleniyorum.

Şimdi özlediğim
yemyeşil bir meyve
diriliğinin ortasından
özlediğim
dopdolu bir çekirdek
düşecek, olgunluğumu götürecek toprağa
çağırarak bütün anıları
dolgunlaşacak.

Buradayım:
Oluşuyorum.

Buradaydım:
Yokoluyordum.
Buradayım:
Varoluyorum.

Buradaydım:
Yoktum.
Buradayım:
Varım —
oluyorum.

KARANLIKTA

Burada
olacağım.

Burada
bu karanlıkta
cama dayalı, taşa sarılı, ipe bağlı
bu sarmaşığın
kuruyan dalları arasında
kanatlarımın titrekliğini
salarken havaya
biliyorum artık:
Var —
olacak.

Gelecek beni burada bırakan
serin esinti
sesimin kısıklığı
gidecek.
Alacak beni götürecek
o serinlik
dinlendirecek.

Gelecek beni buraya atan
dingin üzüntü
sesimin kırıklığı
gidecek.
Alacak beni götürecek
o dinginlik
iyileştirecek.

Var o tını:
Gelecek.

Ben de geleceğim o zaman geri,
hiç olmadığım gibi yıllar boyu.
Koyu sesim tınlayarak
anlam dolu
doldurarak havayı
oldurarak.

Ben de gideceğim o zaman ileri,
hiç olamadığım gibi yıllar boyu.
Kutlu sesim çınlayacak
anlam dolu
olgunlaştırarak havayı
oluşturarak.

Ben de bulacağım o zaman seni,
hiç ulaşamadığım yıllar boyu.
Mutlu sesim fırlayarak
anlam dolu
delip geçerek havayı
varederek.

Sen:
Kısık sesimin özlediği
serin tını.
Kırık sesimin istediği
dingin tını.
Bezgin sesimin beklediği
gergin tını.

Varsın
geleceksin.

Varken, ölecekken
varım, olacağım:

Var —
olacak.

Olacak öylesine bir aydınlık ki
varlık
çatlayacak.
Olacak öylesine bir karanlık ki
yokluk
parçalanacak.
Olacak öylesine bir doluluk ki
oluş
patlayacak.

O zaman
havalanacak
yeni ben çatlaklarından
yaşamın
yeni kanatlarıyla
rengarenk, engin
oluşarak.

Olacak:
Var, gelecek.

Gelecek, getirecek.
Olacak, olduracak.

Var —
olacak.

YANIMDA

Burada
bir yarım
aydınlık
bir yarım
karanlık
yürüyorum.

Gün boyu
ışığın gerisinden
aşağıları seyrettim:
Ölgün rüzgarlar
savuruyordu nemlerini
bulutları kuramadan.
Solgun ormanlar
sallıyordu dallarını
yapraklarını dökemeden.

Yürüyordum
yavaş yavaş.

Beni aydınlatan yuvarlak
duruyordu, dingin —
benim aydınlatamadığım yuvarlak
dönüyordu, bezgin:
Önümde aydınlık
altımda karanlık —
önümde beni aydınlatan pırıltı
altımda aydınlatamadığım karaltı,
yürüyordum.

Görülmeden, görerek —
aydınlanarak, aydınlatamadan
yürüyordum.

Derken
ben doruğuma erişirken
görülmeden
döndü çekildi rüzgarların
ormanların ardına
o pırıltı,
bırakarak
ışığını bana —
görerek
durdu bekledi nemlerin
yaprakların ardında
o karaltı,
bırakarak
kendini bana.

O zaman
parıldadım ben de
hiç olamadığım kadar
aydınlık:
Yayıldı ışığım
karanlık
sulara —
bastırdı nemi
getirdi bir serin esinti.

Kurulsun artık bulutlar.
Dökülsün artık yapraklar.

Yürüyorum
bir yanım
karanlık
bir yanım
aydınlık
burada.

GÖKTE

Burada
duraksayınca
beni açan rüzgar,
bulutlarım bir an
duraksayınca,
gürültüler gelip ulaşır bana
aşağılardan.

Takırtılar
şarıltılar
hışırtılar —

hışırtılar
şarıltılar
takırtılar.

Aşağılardan
gürültüler gelip ulaşamaz bana,
yürüyünce
bulutlarım yeniden,
beni aşan rüzgar
yürüyünce
yeniden
burada.

Simsiyah
gölgeleri bulutlarımın
yeşil tepelerde gezinen —
mavi sularda gezinen
ışıklarımın parıltıları
bembeyaz.

TEPEDE

Hüseyin'e

Buradayım
binlerce yıldır —
yanımda delik deşik kaya
dibimde defne, kekik
açelya
binlerce yıldır
burada.

Neler gördüm
binlerce yıldır
buraya geleli :
ne fırtınalar
savaşlar
ne yazlar
kışlar.
Yoruldu yanımda kaya
yeşerdi, kurudu defne
kekik
yanımda
burada.

Binlerce yıl önce
getirdiler beni
buraya —
gömdüler
uyuyayım diye.
Bu yontulu taşı
örttüler
üstüme.

Uyumadım.

Neler gördüm
binlerce yıldır
buraya gömüleli
ne sevdalar
hüzünler
ne baharlar
güzler.
Yıprandı yanımda kaya
açtı, soldu açelya
yanımda
burada.

Daha da güçlendim.

Boyuna
yıldırımlar düştü üstüme
gökler gürüldedi üstümde
sağanaklar yağdı üstüme.

Yıkılmadım.
Dimdik, sapasağlam
ayaktayım
burada.

İnsanlar
gittiler, geldiler
geldiler, gittiler
sevdiler, öldüler —
küçüldü kaya,
yeşerdi, kurudu
defne, kekik
açtı, soldu
açelya
yanımda
burada.

Uyumadım.
Buradayım
binlerce yıldır.

Daha da yükseldim.

Boyuna
toprak çöktü altımda
deniz doldu altıma
kayalar devrildi altımda.

Yıkılmadım.
Dimdik, sapasağlam
ayaktayım
burada.

Gelsin daha ne kadar varsa
fırtına, savaş, yaz, kış
sevda, hüzün, bahar, güz —
neler gördüm
binlerce yıldır
burada
Eriyip gitse de yanımda kaya
yeşerir defne, kekik
açar açelya
yanımda
burada.

Gelsin, ne varsa
ne yoksa —
uyumadım
yıkılmadım
ayaktayım
binlerce yıldır
burada.

YERDE

Burada
uğultu, gürültü içinde
içim bomboş
kaskatı
bağırış, haykırış içinde
içim yemyeşil
sapsarı
doluyorum.

Orada
olacağım.

Bembeyaz olacağım
mavilikler içinde
pırılpırıl olacağım
kayalıklar içinde —
içim dopdolu
esintili
serin.

Olacağım
orada —
dolacağım.

Yerim nerede —
bileceğim
yolum nereye —
bulacağım.

Yayılacağım gökyüzü gibi
olanların, olacakların üstüne —
şimşek gibi çakacak
yağmur gibi yağacak
güneş gibi açacağım
olmuşların, olmamışların üstünde
gökyüzü gibi.

Yürüyeceğim yeryüzü gibi
olamayanların, olamayacakların üstüne —
gölge gibi geçecek
ışık gibi düşecek
ses gibi çınlayacağım
oluşların, olmaların üstünde
yeryüzü gibi.

Yolum nereye —
bileceğim
yerim nerede —
bulacağım.

sen ve ben

Like a poet hidden
In the light of thought,
Singing hymns unbidden,
Till the world is wrought

Shelley

Bir şair gibi gizlenen
Işığında düşüncenin,
Çağrılmamış övgüler düzen,
Dünya kurulana değin

İNCE ELLERİN

Nasıl ince, ellerin, parmakların
coşkuyla ağırlığını kavrarken yaşamın,
nasıl katı, nasıl soğuk, kurşunların
sessiz ve dingin dünyanda yaşaman için.

Orada mısın —

serin ve sessiz kollarında
denizin
özgür dünyanda?

Orada mısın —
pırıldadığın yerde?

Burada mısın —
düşünüldüğün yerde?

Buradasın —
kuruyorum seni
pırıltı pırıltı
renk renk
özleyerek.

Oradasın —
kuruyorsun beni
pırıltı pırıltı
renk renk
özümseyerek.

Orada mısın?
Göremiyorum seni —
öylesine yoğun bir karanlık
uzanıyor ki benden sana
gözlerim
delinmiş gibi.

Oradasın.
Görüyorum seni —
öylesine yoğun bir aydınlık
ulaşıyor ki senden bana
gözlerim
dirilmiş gibi.

Orada mısın?

Ben buradayım
kendimi bıraktığım yerde.
Çevremde
şiddetli rüzgarın
eğip büktüğü, savurduğu
anlık düşünceler.

Burada mısın?

Ben buradayım
kendimi tarttığım yerde.
Ardımda
öfkeli yazgının
itip götürdüğü, attığı
geçmiş düşünceler.

Burada değilsin.

Ben buradayım
kendimi kurduğum yerde.
Önümde
zorunlu sorumluğun
batıp çıktığı, yüzdüğü
gelecek düşünceler.

Oradasın.
Ben de
burada.

Orada mısın
koyu yosun
altın kum
parlak kaya?

Buradayım
kuru ot
tozlu toprak
kızgın taş.

Orada mısın?
Densiz gülüşlerden uzak —
kuruyor musun
beni?

Ben ki
yılların çakıllarıyla tıkanmış
kuyu gibiyim
suyu yeşilleşmiş,
artık, yalnız,
kurbağa besleyen.

Ben ki
yılların yağmurlarıyla çürümüş
tahta gibiyim
dokusu grileşmiş,
artık, yalnız,
ateşe atılabilen.

Beni
kuruyor musun —
arsız gürültülerden uzak
orada?

Orada mısın?

Koyu mavilikte
bir an
dur ve dön

Buradayım —
buraya dek uzanıyor
derinliğin.

Sessizliğim
orada
duyuruyor mu beni sana
buradan,
rüzgarın dalları
bir an
bıraktığı aralarda?

Ara ara
dokunuyorum sana
buradan
oraya.

Buradasın
ulaştım sana.

Burada
yumuşak yumuşak
renklerle çizgilerle
geciktirsen de gelişimi
bir çığ gibiyim artık
doruklarında toplanan.

Buradasın —
burada
yorgun beynim
bitkin gövdem
kımıltılarla
yaklaşırken sana,
incecik bileklerin
koştu bana,
karşıladı
bezgin devinimlerimi
dipdiri gerilimlerle.

Buradasın —
burada
yanımda.

BİLİYOR MUSUN

nereden geliyorum?

Oradan
senin gideceğin yerden —
en dibinden
acıların
en içinden
sevinçlerin
ikimizin gideceği yerden.

Oradan
ikimizin olduğu yerden —
çevremizden gelen
etkilerden sıyrılıp
kendiliğimizden
oluştuğumuz yerden.

Oradan bizim yerimizden —
ikimizin de geldiği yerden
yenilgilerden
üzüntülerden
yeşilliklerden
maviliklerden.

Biliyor musun
nereden?

Yaşamın en dibinden.
İçtenliğin en içinden.

Sen ve ben
neden
gelmişsek ve gideceksek
o yere, o yerden
kendiliğimizden,
gideceğiz ve geleceğiz
o yere
yeniden —

Sen ve ben
yeniden ve yeniden.

senin elin
serin elin
benim elim
derin elim

senin elin
benim elim
benim elim
senin elin

senin elim
benim elin

dingin elin
suskun elim

Gidiyorsun
Bütün ışıklarımı göndersem seninle
aydınlanır mısın?

Gidiyorsun
Bütün sevinçlerimi göndersem seninle
mutlanır mısın?

Gidiyorsun
Bütün hüzünlerimi göndersem seninle
üzülür müsün?

Gidiyorsun
Bütün acılarımı göndersem seninle
yıkılır mısın?

Ben
üzüntülü ve yıkık
kalırken
sen
aydınlık ve mutlu
git
ışıklarımla ve sevinçlerimle
üzülme
yıkılma
aydınlan
mutlu ol.

Işık ol
aydınlık ol
sevinç ol
mutluluk ol.

Bırak bana
hüzünleri, üzüntüleri
acıları, yıkımı —
al götür
ışıkları, aydınlığı
sevinçleri, mutluluğu.

Gidiyorsun
Bütün kendimi göndersem seninle
götürür müsün?

•

Bak, denizdeyim
diyecektim
bir serin ürperti
yaladı geçti dalgaları —
diyemedim.

Zaten
yoktun ki.

Kim bilir
nasıl kuru, nasıl tozlu
nasıl gürültülü —
ama, belki
nasıl da renkli, nasıl canlı
nasıl dingin
bir yerdeydin
gün boyu.

Şimdi son pırıltılar çekilirken
suların üstünden
sen, belki
nasıl kuru, nasıl cansız
nasıl boğucu
bir yerdesin —
ama, belki de
nasılsa renkli, canlı, dingin —
yerliyerindesin.

Ama
yoksun ki.

Bak, denizdeyim
diyecektim —
diyemedim.

Oraya
senin olduğun yere baktım.
Bir serin ürperti gibi
yaladı geçti dalgaları
o eski deyiş

How do I love thee?
Let me count the ways —

Gördüm seni.
Geldin gözümün önüne
nasıl da duru, nasıl arı
nasıl canlı —
kuru, cansız, boğucu
yerinde,
bütün bezginliğinin içinde
denizde gibiydin.

Ama
yoktun ki.

Bak, denizdeyim
diyecektim
bir ıslak esinti
düştü dalgaların üstüne —
diyemedim.

Zaten
yokum ki.

Yokum ben sensiz
Yoksun sen bensiz

Benimle sen
Seninle ben

Var mısın?
Yok muyum?

Yok musun?
Var mıyım?

Orada
beni düşünüyorsun.
Hissettim bunu:
Bir şiddetli rüzgar gibi
aşarak tepeleri
geçerek boğazları
ulaştı buraya
geldi dokundu bana
düşünmen beni.

Orada
beni düşünüyorsan
hissetmelisin bunu:
Bir rengarenk ışın gibi
aşarak tepeleri
geçerek boğazları
ulaşmak oraya
gelip dokunmak istiyor sana
düşünmem seni.

GELDİM

Oraya geldim —
oradan gittim:
Öylesine yakındık ki.

Dalından kopardığım yeşil elmanın
iki yarısı değil,
hepsini yediğin kendisi gibi.

İçinden geçtiğimiz kokulu karanlığı
delip geçen parlak ışığım gibi.

Koyu yeşillikler içindeki evin
gözümüze çarpıveren
sarı sıcak penceresi gibi.

Ayaklarımızın altında kıpırdanan
serin denizin pırıltısı gibi.

Öylesine yakınız ki
oraya geldim —
orada olacağım.

Yorgun musun?
Yattın mı?

Uyu —
düşünme beni.

Ben ki
hiç düşünülmedim senden önceleri.

Senden öncesi
düşüncesi
kızgın kumlara serpilen
azgın yellerle savrulan
bir damla gibi —
bir söz gibi
sağır kağıtlara serilen
sessiz dudaklardan dökülen.

Ben, zaten
hiç söylenmedim ki senden öncesi.

Uyu artık —
söyleme beni.

Yattın mı?
Yorgun musun?

Biraz kıpırdasan uyumadan önce —
bilemesen
nereye koyacağını ellerini,
biraz oynatsan bileklerini
düşünürken beni
uyayamadan önce —
bilsen
nasıl özlediğimi ellerini
bileklerini.

•••

GELDİN

O uğultu
işittiğin — benim bekleyişim
ve senin gelişin.

Benim bekleyişim:
Yapışkan nemin
birikişi —
cırcırböcekleri
komşu sesleri —
bir durgunluk, ölgün,
gelmiş
beni
boğacak
çullanarak.

Senin gelişin:
Yapışkan nemin
yitişi —
cırcırböcekleri
komşu sesleri
kesilecek —
bir esinti, serin,
gelecek
bana
dokunacak
ışıldayarak.

Bu uğultu
işittiğin — senin gelişin
ve benim bekleyişim.

•

Senin sarıların
sıcak.
Benim beyazlarım
berrak.

Buluşabilsek:
Serinden süzülür o sağanak
sınayarak
seni de
beni de.

Bilebilsek:
Sislerden sıyrılır o sığınak
sağaltacak
seni de
beni de

sıcak, berrak.

Geliyorsun.

Senin gelişin
ne zamandan beri
ne zamandan ileri —
biliyorum
ilk oluşumdan beri
ilk yazışımdan ileri.

Sonunda
nasıl yüreğim elemlere
elim kalemlere, kalemim defterlere
ulaşmışsa, ulaşacaktım
ben de sana —
oraya.

Sonunda
nasıl yüreğin elemlere
elin çizgilere, gözün renklere
ulaşmışsa, ulaşacaktın
sen de bana —
buraya.

İlk gülüşünden beri
ilk öpüşümden ileri
geliyorsun.

Bütün yıllarım
acılarım, sevinçlerim
hazlarım, neşelerim
elemli yüreğine
kazılıyor
orada —
biliyorum.

Bütün günlerin
acıların, sevinçlerin
hazların, neşelerin
elemli elimle
yazılıyor
burada —
biliyorsun.

Gelecektin.
Geliyorsun.

Biliyorum
biliyorsun —
ne zamandan beri
orada
ne zamandan ileri
burada.

Sen benimlesin
benim, senim
senin, bensin
burada, benimle
orada, seninle.

Ben seninleyim
senin, bensin
benim, senim
orada, seninle
burada, benimle.

Benimle sen, benim
seninle ben, senin.

Ben, senim :
sen, bensin.

Bak, şimdi dopdolu bir tını var seslerde
Cırcırböcekleri bile yepyeni heveslerde
Sessizce akıp geçecekken yaşamlarımız
Çınlıyorlar artık dopdolu nefeslerde.

BAK, DENİZDEYİM

Uzat elini
dokunsun —
bırak güvercini
uçsun.

Yanımda Venüs
dopdolu, dingin
dolduruyorum her yeri —
tepeleri, derinlikleri, gölgeleri.
Dalgaların ufacık sesleri
yitip gidiyor karanlığımda.

Sonra
yavaşça gitti Venüs yanımdan
inerken doruğumdan
dopdolu dingin
çekilirken derinlerden
şimdi ışığım
uzayıp gidiyor Batı'ya.

Sonra
yavaşça geldin sen yanıma
inerken kuytulara
dipdiri, derin
süzülürken aşağılara
şimdi ışığın
yayılıp gidiyor Doğu'ya.

Yanımda sen
dipdiri, derin
düşünüyorum herşeyi —
geçenleri, gidenleri, gelenleri
küreklerin ufacık sesleri
eriyip gidiyor aydınlığında.

Bak
denizdeyim:
Bırak güvercini
uçsun —
uzat elini
dokunsun.

Senin güneşlerini görürüm diye
bu sabah
güneşi görmeğe çıktım.

Yoktu
oysa aydınlanmıştı hava.
Ben
birkaç arsız karga
bir de küçücük serçe
bekledik onu —
yoktu.

Hiç doğmayacak mı?
Hep bu belirsiz grilik mi kalacak
burada, renkler gelmeyecek mi
buraya —
ben
birkaç arsız karga
bir de küçücük serçe
beklerken onu?

Güneşi görmeğe çıktım
bu sabah
senin güneşlerini görürüm diye.

Yoktun
oysa ulaşmıştım sana.
Ben
birkaç tatsız tutku
bir de küçücük neşe
özledik seni —
yoktun.

Hiç olmayacak mısın?
Hep bu belirsiz sessizlik mi kalacak
içimde, sevinçler gelmeyecek mi
içime —
ben
birkaç tatsız tutku
bir de küçücük neşe
özlerken seni?

Bu sabah
senin güneşlerini görürüm diye
güneşi görmeğe çıktım

yoktu —
yoktun.

•

Şimdi
buradayım
uzun zamandır ilk kez
güneş ayaklarımın dibinde
rüzgar, dalgaların parıltıları
birlikte
söylüyorlar seni içimde.

Şimdi varım işte.

Sen yoksun gene de:
Oradasın.

Bense
buradayım
uzun zamandır ilk kez
deniz ayaklarımın dibinde
rüzgar, bulutların pırıltıları
birlikte
çağırıyorlar seni içime.

Şimdi varsın işte:
Buradasın.

ORADAYDIK

sen ve ben.

Oradaydım ben
elimde ince sancı.
Oradaydın sen
bileğinde ince acı.
Oradaydık
bitirdik yazı, güz başladı.

Bir akşamda bitirdik yazı
rüzgarla.
Bir akşamda başlattık güzü
soğukla.

Orada
iki akşamda
rüzgarla, soğukla
dolaşıp döndük
başlayamadığımız yerde.

Sen
yaz biterken
alnında ince ışıltı
ılık yaz göklerinin izi yüzünde
uyuyordun
orada.

Ben
güz başlarken
alnımda ince karaltı
kara güz bulutlarının izi yüzümde
uyuyamıyordum
orada.

Oradaydık
bitirdik geceyi, gün başladı.

Bir akşamda bitirdik geceyi
coşkuyla.
Bir akşamda başlattık günü
suskuyla.

Orada
iki akşamda
coşkuyla, suskuyla
sarsılıp devrildik
duramadığımız yerde.

Sen
gece biterken
gözünde ince ışıltı
serin gece esintilerinin izi alnında
uyanıktın
orada.

Ben
gün başlarken
gözümde ince karaltı
sıcak güneş parıltılarının izi alnımda
uyanıktım
orada.

Oradaydık:
Bir akşamda bitirdik sevgiyi
özlemle.
Bir akşamda başlattık acıyı
elemle.

Orada
iki akşamda
özlemle, elemle
yıkılıp kaldık
olamadığımız yerde.

•••

Singing "There dwells a loved one,
But cruel is she!
She left lonely for ever
The kings of the sea

Arnold

Söyleyerek: "Orada bir sevgili barınır,
Ama acımasızdır!
Yalnız bıraktı sonsuza değin
Krallarını denizin

GÜZ GELMİŞTİR

Orada
güz çoktan gelmiştir senin yerlerine.
Buradaysa sessizce direnmeğe çalışıyor yaz
ısıyı alıp götürecek soğuk rüzgarlarla
çiçeklere yavaş bir canlılık vererek
açarak göklerini bulutlara
korkusuz, sessiz
yavaş.

Burada
kış çabuk gelecek benim yerlerime.
Oradaysa dingince oluşmağa başlıyor bahar
ışığı alıp getirecek parlak güneşlerle
bitkilere hızlı bir canlılık vererek
doldurarak göklerini bulutlarla
aldırmaz, dingin
hızlı.

Geri getirecek misin güneşlerini?
Donuk gözlerim özlüyor seni.
Ne yaparım ki güneşsiz, sensiz?
Kopuk köklerim bekliyor seni.

Geri getirecek misin ellerimi?
Güdük bileklerim özlüyor seni.
Ne yaparım ki elsiz, sensiz?
Çürük isteklerim bekliyor seni.

Geri getirecek misin ışıklarını?
Soğuk kağıtlarım özlüyor seni.
Ne yazarım ki ışıksız, sensiz?
Boğuk harflerim bekliyor seni.

Geri getirecek misin ellerimi?
Kırık sözcüklerim özlüyor seni.
Ne yazarım ki elsiz, sensiz?
Yıkık tümcelerim bekliyor seni.

Burada
gri beton, sarı maden, soğuk yalnızlık
içinde
oturuyorum.

Orada
beyaz tahta, yeşil ağaç, sıcak dostluk
içinde
geziyorsun.

Gözlerin pırıldıyor mu, arada bir
düşleyince beni
orada?

Gözlerim kararıyor, arada bir
düşünemeyince seni
burada.

Sen
karanlık beynimin aydınlık köşesi
siyah düşüncelerimin beyaz döşeği
pırılpırılsın
burada.

Ben
ışıklı yolunun karanlık köşesi
beyaz düşlerinin siyah döşeği
kapkarayım
orada.

Burada
düşünmezsem seni
aydınlanamam.
Orada
düşlemezsen beni
kararmazsın.

Bırak
düşüneyim seni
burada.
Bırak
düşleme beni
orada.

Burada
dopdolu, dingin bir ışık saçılıyor
arkamda
kopkoyu, yılgın bir gölge yayılıyor
önümde.

Işık ile gölge içinden geçebildiğim
koyu, kırmızı parıltılı gözlerin
dolu, karanlık sözlerim —
içinden geçemediğin.

Yaşam ile ölüm içinden seçebildiğim
dolu, aydınlık sözlerin
koyu, yeşil karaltılı gözlerim —
içinden seçemediğim.

Burada
dopdolu, dingin bir yaşam saçılıyor
önümde :
kopkoyu, yılgın bir ölüm yayılıyor
arkamda.

Burada
batmış güneşin son ışınları
solgunlaşan denizde yansırken
düşüyorsun yine aklıma
geliyorsun
yanıma.

Mavilikler akarken aklara
dönmeden önce karalara
kızıllıklar tırmanırken yukarılara
uzaklara
oradasın.

Uzaktasın
ama yakınımda
yanımda.

Burada
kesilmiş rüzgarın son dalgaları
durgunlaşan denizde kıpırdanırken
düşüyorsun yine aklıma
geliyorsun
yanıma.

Lacivertler kayarken karalara
dönmeden önce siyahlara
pembelikler yuvarlanırken aşağılara
uzaklara
buradasın.

Yanımdasın
yakınımda, ama
uzakta.

Doğu'dan bulutlar geliyor,
serin esintiler —
sıcak beklentiler
boş, boşuna:
İşte, seni getirmeyen son tekne —
en son tekne de
getirmeyecek
seni.

Bekleyeceğim
gene de
hiçbir tekne getirmese de seni —
getirene dek
hiçbir tekne.

Gene de.

Batı'da karaltılar bekliyor,
soğuk rüzgarlar —
ılık özlemler
boş, boşuna:
İşte, beni götürmeyen son tekne —
en son tekne de
götürmeyecek
beni.

Geleceğim
gene de
hiçbir tekne götürmese de beni —
götürene dek
hiçbir tekne.

Gene de.

Sen
ben desen
ben
sen desem
ben sen de
ben de
sen ben de
sen de
ben
sen
de

bende sen
sende ben
de

sen de
ben de

•

Gelip geçici, geçip gidici değil mi
herşey — horoz ötüşü
çocuk gülüşü, deniz kıpırtısı
herşey — sen ve ben
gelip geçmedik, geçip gitmiyor muyuz?

Bak :
uçup gelen beyaz bulut
pırıldayıp geçen ışık
yiten akıntı —
görülmeden
işitilmeden
gelip geçen
geçip giden
yüzlerimiz, seslerimiz.

Sen ve ben
yitip giden
bilinmeden
yiten.

Gelip geçici, geçip gidici değil
herşey — sevgi öpüşü
dinginlik düşü, yürek sızısı
herşey — sen ve ben
gelip geçmedik, geçip gitmiyoruz.

Dinle
esip yiten tatlı umut
genişleyip biten serinlik
kalan üzüntü —
görülerek
işitilerek
geçip gitmeyen
gelip kalan
yüzlerimiz, seslerimiz.

Sen ve ben
gelip kalan
bilerek
gelen
kalan.

•

SEN YOK

Kaç kez çıktı ay, indi
sen gelmeyeli.
Uzakta şimdi.
Sarardı yaprak, kurudu dal
seni görmeyeli.

Uzaktasın şimdi.

Kaç kez geldi güz, geçti
sen olmayalı.
Burada şimdi.
Kızardı yaprak, kırıldı dal
senle dolmayalı.

Buradasın şimdi.

Şimdi
tek bir kez daha çıkacak ay, inecek
sen gitmeden.
Uzaklaşacaksın.
Sararacak yaprak, kuruyacak dal
sen gidince.

Tek bir kez daha gelecek güz, geçecek
sen olmayınca.
Oradasın şimdi.
Kızaracak yaprak, kırılacak dal
sen yitince.

Yoksun şimdi.

Şimdi :
ne ay çıkıp iniyor
ne güz gelip geçiyor
sen olmayalı.
Sarı-kızıl yaprak
kuru-kırık dal
senle dolmayalı
yitiyor.

Şimdi
sen olmayalı
olmuyor.

Yoksun şimdi
olmuyor.

•

Uzağımda gelişiyorsun
işitiyor musun
şarkımı?

Yakınımda geçişiyorsun
işitiyor muyum
iniltini?

Bu sonsuz ses sürecek,
sürecek — gelmeyeceksin.
(Zonklayan yürek, titrek kalem.)
Bu sonsuz ses bitecek,
bitecek — yazılmayacaksın.

Bu acılı sevgi delecek,
delecek — ölmeyeceksin.
(Duran yürek, kırık kalem.)
Bu acılı sevgi ölecek,
ölecek — olmayacaksın.

SEN GİTMİŞTİN

ben de gidecektim.

Yürüdüm.

Patırtıların üst katına çıktım.
Damlardan ve kubbelerden kurtulup
batmağa çalışan güneş
gözlerimi aldı götürdü önce
sonra battı
gönderdi gözlerimi geri.

Oturdum.

Kırlangıçlar, hırçın ve arsız
çığlıklarla uçuyor
hızla yiten ışıktan daha hızlı
yuvalarını arıyorlardı.
Martılar, yuvasız ve sessiz
yükseklerde, kıpırtısız süzülüyor
geciktirmeğe çalışıyorlardı
ışığın yitişini.

Ama ışık yitecekti —
sen gitmiştin
ben de gidecektim.

Herkes gidiyordu :
gürültülü, yavaş
koşarak, sessiz
aceleci, dingin.

Oturduğum yerde
bir yeni devinim oluştu içimde
bir düşünce parıldayıp gitti içimden
geldi yeniden geri —

Sensin yapıtım benim,
yapıtım benim,
sen
sen olacaksın artık hep içimde,
hep içinde yaptıklarımın —
sen olacaksın artık hep içimde,
hep içinde yazdıklarımın.

Kalktım.

İndim patırtıların alt katına:
Işık yitecekti
sen gitmiştin
ben de gidecektim.

Yürüdüm.

Kırlangıçlar, birer ikişer
giriyorlardı duvar aralarına.
Martılar, teker teker
konuyorlardı kilise damlarına.

Herkes gidecek
sen ve ben
kalacaktık
yalnız sen
yalnız ben —
sen gitmiştin
ben de gidecektim.

Yürüdüm.

Kırlangıçlar susmuştu artık
kıpırtısız duruyordu martılar
bir son mor bile kalmamıştı
ışıktan.

Sen gitmiştin —
güneş batmış
ışık yitmişti:

Gittim ben de o zaman.

ACI
BİR
ANI

Let us go hence — the night is now at hand;
The day is overworn, the birds all flown;
And we have reaped the crops the gods have sown;

Dowson

Gidelim buradan — gece gelmek üzere;
Gün tükendi, kuşlar hep uçtu gitti;
Bizse kaldırdık tanrıların ektiği ekini;

CELAN

Kar
an
karman
çorman
orman.

Kara
an. Kararan.
Kar
anan.

Ara
nan.

Aran.
An.

"SEN KONUŞUYORDUN"

Sen konuşuyordun —
o zaman geldim
ıralardan.

Sen oluşuyordun —
o zaman geldim
yavaşlardan.

Göremedim, işitemedim
neler oluyordu ıralarda.
Gidemedim, yetişemedim
kimler ölüyordu yavaşlarda.

Serin bir kan akıyordu
yaralardan —
sen konuşuyordun.
Derin bir göz bakıyordu
karalardan —
sen oluşuyordun.

Iralardan
yavaşlardan
geldim o zaman.

Duruyorum burada
hiç gidemediğim yerde
hiç gelmedim ki
gideyim.

Kuruyorum burada
hiç ölemediğim yerde
hiç olmadım ki
öleyim.

Dümdüz uzandım boşluklarda
varlık kazandım
akan
gündüzde, gecede:
Bitmişliklerde
oluyorum.

Bomboş yattım yokluklarda
uzam kattım
kanayan
güze, yaza:
Yitmişliklerde
ölüyorum.

AKAN KAN

Ne çok
ölü
düşün var senin.

Kırık
dökük
gerçeklerin üşüşünce düşüncene
ne çok
canlı
acın var senin.

Bölük
pörçük
gerçeklerin inince içine
ne çok
katı
kanın var senin.

Ne çok
diri
ölün var senin.

Param
parça
yaşamın bastırınca bakışına
ne çok
akan
kanın var senin.

Ne çok
yiten
anın var senin.

Delik
deşik
yaşamın ulaşınca durağına
ne çok
biten
ânın var senin.

Ne çok
hâlin
var senin.

İŞİTİLMEYEN

Yuvarlanarak geçtim buradan
görmediniz.
Güneş bile yumdu gözlerini
kapattı kulaklarını
işitmedi
sözlerimi.

Yaralanarak geçtim buradan
sağaltmadınız.
Gök bile örtündü bulutlarını
sakladı yıldızlarını
dinlemedi
umutlarımı.

Yokolarak geçtim buradan
yaşatmadınız.
Ölüm bile çekti aldı anlarını
tuttu attı anılarımı
dindirmedi
acılarımı.

GEÇİŞ

Zaman uzamasın artık. Her
ses, her söz
benden geçmesin.

Uzam yayılmasın artık. Her
adım, her yüz
benden geçmesin.

Bir ayağım yerde
bir ayağım nerde
başım
heryerde. Her
yol
benden geçmesin artık.

ANLAMA

Bitirdiğim yerden başlarım her dönüşümde
ölüme — elime bakar anlarım, neredeyim.

Başladığım yerde bitiririm her dönüşümde
ölümü — dilime bakını anlayın, neredeyim.

İlerlediğim yerde giderim her dönüşümde
ölümle — selime bak anla, neredeyim.

SU

Set çek seline
yavaş yavaş ilerle
damla damla birik.

Ak geç ıslattığın kayalardan
duraksama — uçurur güneş seni.
Atla takıldığın çavlanlardan
duraksama — savurur rüzgar seni.

Aldırma kumlara, çakıllara
çöker onlar dibe nasılsa —
ilerle yavaş yavaş
birik damla damla
set çek seline.

SAYIM

Saysam unuttuklarımı
sen bile şaşarsın —
saysam unutacaklarımı
kendim bile şaşarım.

Yaşadıklarım
dalgın ve suskun
anımsadıklarım
solgun ve cansız.

Saysam yaşayacaklarımı
şaşmazsın — saysam
unutmayacaklarımı:
Sayamam
şaşarım.

BİLE

Beynim yıkılmış bir labirent:
Bütün dehlizleri tıkalı
bütün tavanları göçük
bütün duvarları çökük —
içinde yitilemeyecek bile.

Beynim taşlaşmış bir ağaç:
bütün dalları çatlak
bütün yaprakları kırık
bütün kökleri kömür —
çürüyüp ölemeyecek bile.

ego

Ben :
nerelere, ne zaman
ne zamanlardan
bu yana
boyuna
çabalayan.

Ben
kimlere, kimlerden
ne acılardan
bu yana
boyuna
çırpınan.

Ben
çiçekli baharında gençliğimin
yüreğim umut dolu
yürüyen.

Ben
çelenkli güzünde geçmişliğimin
yüreğim hüzün dolu
duran.

Neler, kimler —
çabaladığın, çırpındığın
ne zamanlar, ne acılar —
ben — ben
dediğin?

Veni, veni, venias —

YER

Anlamı olmalı birşeylerin
biryerde, yeterince
ararsan — bir anlamı acının
bir yeri sevincin.

Devamı olmalı bazı şeylerin
birzaman, yeterince
ararsan — bir devam acıya
bir zaman sevince.

Yersiz ve süresiz oysa
birşeyler
biryerde
birzaman, biz gidince
aramadan — bir son acıya
bir son sevincin.

KAPANAN KAPI

Bir kapı kapandı
görmedim, kimdi.
İşittim.

Yağmur sesi
martı uçuşu
hüzün nefesi.

Yapraklar, duman
solan, uçan.

Serçelerin ıslanmaz mı kanatları?
Güvercinler ağırlaşmaz mı yağmurda?

Titriyor, badem sandığın bitki.

Yine
kapandı bir kapı
çarparak
cam şangırtısı —
bir adım atıldı
görmedim, kimdi.
İşitemedim.

Yağmur ve kalem
serçe ve kağıt —
ötüş hışırtısı.

Sana geri kalan
küçük çıtırtılar
bir de
acı
bir
anı.

KULAK VE GÖZ

Şakırtı, gacırtı:
işte bu.

Kuşların şakırdar
kapıların gacırdar
susar.

Boğuk uğultu.

Yarımay
aydınlıkta
ta orada
dağılan
anı.

Unuttun mu
bulutu?

KALIN ÇİZGİ

Bir zamanlar okyanus adasında gördüğün
hayret ettiğin çizgi
yanında o çentikle birlikte — işte
burada
yine.

Suya dalıp çıkışını seyrettiğin deniz kuşu
hayran olduğun kaya
yanında o kabukla birlikte — işte
burada
yine.

İçine örülmüş, çizilmiş —
içinde ölünmüş, yitilmiş.

Söylenmeden kalacak gözlerinde
en kalın çizgin
en sarp kayan
burada
örülmüş
ölünmüş
çentik
yitik

KABUK

Nereden çıktın şimdi
ufacık deniz kabuğu
beyaz-yeşil pırıltılı büklümler
yeşil-kara girintili görülmezlikler
neler anımsatıyor
bana — yeşillikler içinde
delikler
ne soluklar geçirdi kim bilir
ne iç çekişler
ne sular, ne mavilikler
çiçekler —
neler neler anımsatıyorsun
bana — yeşillikler içinde.

Nereden de çıktın şimdi.

BEKLEYİŞ

Gökleri tutuştururken güneş
dinelir bulutların ardında
ak kırık ay

bekler dinmesini kızıllıkların
gelmesini karanlıkların
camların yangınlarının
dinmesini

kızıl yangın
ak kırık ay.

Diner.
Bekler.

GECEDEN SONRA

Dolunay suskunca iniyor
Kimse birşey söylemiyor
Işıltılı olacakken gün
Karanlıkta akıp geçiyor.

RÜZGAR

Bu
sen misin —
o gece
bizim olan
odamızı dolduran, bizi
donduran, o gece
perdelerimizi savuran
gece biterken
bitkin, dinip
bizi bırakan?

Evet :
sensin
bu.

SÖYLEŞİ

Ne konuşuyordu yükseklerde
soğuk rüzgar ile yüklü dallar
batıp çıkarken
ayaklarım
karda?

Ağaçlar da
sağır mıydılar
benim kadar?

Kar
kaplarken
ayaklarımı,
dallar ile rüzgar
anlaştılar.

Ben
işitemedim
söylediklerini.

KALIŞ

Bak
kar yağdı
eridi bile —
gitmedik.

Bizsiz kaldı
beyaz dağlar
buzlu sular
soğuk
berrak
güneş —
buruk
boğuk.

Kaldı —
kar yağdı
eridi.

Kaldık.

GEÇİP GİDERKEN ARASORULAR

1.

Nerelerden geçip geldim buraya,
ne denizlerden, ne çöllerden —
özlemlerden
hep aynıyı yaşayarak.

Hep aynı
buruk tuz tadı,
kırık diş izi.

Kimlerden gelip geçtim burada,
ne benizlerden, ne gözlerden —
özlemlerden
hep ayrıyı yaşayarak.

Hep ayrı.

2.

Hep aynıyı ölerek
geçip geldim buraya nerelerden —
hep ayrıyı.
Gelip geçtim burada kimlerden —
bezginim.

Gezgin
miydim?

Gelip geçmek
geçip gitmek
işim.

Bitkinim,
yorgun gözlerim, sözlerim —
ellerim
bitik.

Yitik
miyim?

3.

İçim kuru.

Bu mu
onca uğraşın sonu?

Burada
nerelerden geçip geldiğim bungunluk
kimlerden gelip geçtiğim durgunluk —
olgunluk
bu mu?

Oldum mu?

4.

Söze çevirdim herşeyimi
kendimi çeviremeden.
Yatıyorum şimdi kaykık —
artık
öldüm mü?

Bu muyum?

6.

Kim miyim

Kendini hiç aldatamayan —
atlatamayan
kendini hiç
dağ yollarından, çöl kuyularına.

Hep aynıyı
hep yaşayan
hep anlayan
yaşadığını aynıyı
hep.

Özlem
hüzün
acı —
kaçıncı

Ayrı mı?

7.

Kendini hep koyuveren
salıveremeden kendini hiç — edemeden
kimsesiz

Kendisiz.

Kim?

Hep yeniden
hep aynı —
ayrı
oldum mu
hiç?

Var mıyım?

8.

Var mı
özlediğim hiç —
oldu mu
özlediklerim?

Neredeler?

9.

Özlediklerim
Yumuşak yakınlıkta dilimin sürçüşü.
Soğuk yükseklikte başımın dönüşü.
Islak esriklikte dizimin çözülüşü.
Kanlı sıcaklıkta sırtımın ağrısı.
Yabancı karanlıkta elimin teri.
Bunlardan beri
içimin dökülüşü, sancısı
oldular hep
özlediklerim.

Hep oldular
benden beri.

Geri baktığımda,
uçuk, bulanık
özlediklerim artık —
ileri baktığımda,
açık, tanıdık
özlediğim şimdi.

Şimdi

İki gecelik bir özlem yüreğimde
biri patlayış
biri inleyiş.

İlerleyiş, gerileyiş.

Nasıl çeviririm bunu söze
şimdi?

10.

Yorgun gözlerim —
sözlerim
suskun.

11.

Sen sarsıntılı durak,
ulaştığım sonunda :
senin de yaşlı gözlerin,
benim özlemim, serin —
ulaşamadığın.

Sen kaygılı sığınak,
vardığım sonunda
senin de acılı özlemin,
benim gözlerim, derin —
varamadığın.

Var mısın?

12.

Varım ben
kendimden beri.

İleri gittiğimden beri
hep geçtiklerim geçiyor içimden —
gelemiyor gittiklerim hiç geri.

Dönüyorum.

13.

Dön
öyleyse —
dönme geri
git ileri
geç
geçemediklerinden —
gider gidemediklerin
geri —
gel ileri
geleceklerine.

Geç ve gel
ileri.

BEKLEME

Ey fener
denizdeyken
fırtınadayken
karanlıktayken
nasılsa öyle de,
açıklıkta
aydınlıkta
neleri nasıl
aydınlattığını
bir bilsen —
ışığın yokken
de

GİDİŞ

Süzüldü gitti martı
gölgesini sürüyerek
esintinin içinden
güneşe.

Gök bulutlandı
kum ürperdi
gül dalgalandı
deniz eskisi gibi.

DALGALAR

Bulutların gölgeleri
denizi koyulaştıran
güneşin parıltıları
oynaştıran.

YAZILAMAYAN ZAMAN

Herşeyi yazarım da
zamanı yazamam —
o yazar çünkü
beni.

Yazar beni
yavaş yavaş
özenli —
azalta azalta
görkemli —
sanki
dolduracakmış
olduracakmış
gibi.

Halbuki
sıyırıp düşürmüştür
tırnağımdaki çürüğü
parmağımdaki yarayı
kabuk kabuk
geçirmiş —
geçerken, sanki
çoğalta çoğalta
yazarak
beni
özenli
görkemli.

Und das ist's, Lieber! Das macht uns arm bei allem Reichtum, dass wir nicht allein sein können, dass die Liebe in uns, solange wir leben, nicht erstirbt.

Aber sage nur niemand, dass uns das Schicksal trenne! Wir sind's, wir! wir haben unsre Lust daran, uns in die Nacht des Unbekannten, in die kalte Fremde irgendeiner andern Welt zu stürzen, und wär' es möglich, wir verliessen der Sonne Gebiet und stürmten über des Irrsterns Grenzen hinaus. Ach! für des Menschen wilde Brust ist keine Heimat möglich; und wie der Sonne Strahl die Pflanzen der Erde, die er entfaltete, wieder versengt, so tötet der Mensch die süssen Blumen, die an seiner Brust gedeihten, die Freuden der Verwandschaft und der Liebe.

Hölderlin
Hyperion, I, 1

İşte bu, dostum! Bu, bizi bütün zenginlikler içinde yoksul kılan yalnız olamamamız içimizdeki sevginin, yaşadığımız sürece, ölüp gitmemesi.

Ama kimse de demesin ki bizi yazgı ayırıyor! Biziz bunu yapan, biz biziz kendimizi bilinmezin gecesine; herhangi başka bir dünyanın soğuk yabancılığına, fırlatıp atmaktan haz alan — olabilseydi, güneşin alanını da terkeder, yanılgı yıldızının sınırlarının ötesine saldırırdık. Ah! insanın yabanıl yüreğine denk bir yurt yok; nasıl, güneşin ışınları yeryüzünde ilkin olgunlaştırdığı bitkileri sonradan kurutup yakarsa, insan da öldürür yüreğinde gelişen tatlı çiçekleri; neşelerini, yakınlığın ve sevginin.

İçindekiler

OLMAYACAK
OLAN
OLACAK.....5-69
BURADA 7
HAVADA..... 10
SOKAKTA 12
KABUKTA 17
DENİZDE..... 21
DALDA..... 24
BALKONDA..... 33
BAHARDA 35
KARANLIKTA 42
YANIMDA 49
GÖKTE 56
TEPEDE..... 59
YERDE 66

sen ve ben.....71-165
İNCE ELLERİN..... 75
BİLİYOR MUSUN 87
GELDİM..... 101
GELDİN 105
BAK, DENİZDEYİM 117
ORADAYDIK 125
GÜZ GELMİŞTİR..... 134
SEN GELMEYELİ 153
SEN GİTMİŞTİN 159

ACI
BİR
ANI 167-199
CELAN 171
"SEN KONUŞUYORDUN" 172
AKAN KAN 174
İŞİTİLMEYEN 179
GEÇİŞ 180
ANLAMA 181
SU 182
SAYIM 183
BİLE 184
ego 185
YER 188
KAPANAN KAPI 189
KULAK VE GÖZ 191
KALIN ÇİZGİ 192
KABUK 194
BEKLEYİŞ 195
GECEDEN SONRA 196
RÜZGAR 197
SÖYLEŞİ 198
KALIŞ 199
GEÇİP GİDERKEN
ARASORULAR 201-215
BEKLEME 217
GİDİŞ 218
DALGALAR 219
YAZILAMAYAN
ZAMAN 220


Mep his to
metinler 4